

развѣдиль дръгари-те казалъ имъ за това. Тѣ тосъ часъ повыкали Епитрепатъ раскопали гробница-та и извадили отъ нея жива мома, коа-то кѣше заревана преди единъ день. Таа мома послѣ това живала още много години.

Въ жѣрнала Парижъ (въ септемвриа 1829 година) кѣше напечатано, че Анна Нейшландеръ, въ Берна, коа-то была на 28 години послѣ мнговременна-та си боластъ останаа безъ память и доктори-те а признали за умрала. На дръгѣа день а занесли на гробица-та, пѣснаа санджкатъ ѣ въ гробатъ, и зели да насипватъ прѣсъ отгора мѣ, въ това време чули гласъ и пѣшкане. Тосъ часъ стрѣвили санджкатъ, и умрала-та върнаа въ кѣща-та ѣ, и заскоро време ѣ възвѣрнали живота (тамъ стр. 103).

Послѣ това да представимъ още нѣколко примѣры такива, въ кои-те умрѣли-те оживели преди да ги зароватъ .

Въ 1732 година, въ Версала, на 18 години мома, послѣ малко-то си колѣдѣване паднала въ Летаргѣа (това е боластъ, коа-то прави челоуѣка като умралъ), коа-то прѣжснала въ нея сички-те белазни (нишени) на живота. Като преминало 24 часа, искаха да а закупаатъ. Умрала-та носаха моми отъ нейныхъ возрастъ, тѣ като а носаха испѣтатъ усетили че носило-то помърдало, тѣ хѣврлили носило-то и побѣгнаа, а тѣа що върваха подиръ смѣрть-та ѣ, отворили капака на санджка, и исправиа мнимоумрала-та жива, коа-то послѣ малко време оздравала, и живала още нѣколко години въ дѣбро здравѣе .

Салмѣтъ разказѣва за една жена въ Дѣйшигъ, коа-